

Socialministeriet har derfor udsendt en rundskrivelse af 5. juli 1947 til fylkesmenn og ordførere, hvori det hedder:

„Der har efter krigen været en tendens til at holde en kortere åbningstid i butikkerne. Dette har vist sig dels ved, at enkelte forretninger eller grupper af forretninger har holdt lukket fra et tidligere tidspunkt på dagen, end vedkommende lukkevedtægt forlanger, dels ved at enkelte kommuner har bedt ministeriet om godkendelse af ændringer i de gældende lukkevedtægter, således at den hidtil tilladte åbningstid bliver kortere.

Under henvisning til en oplysning fra Oslo købmandsforening om, at 10 forskellige forretningsbrancher i Oslo (jernvarer, manufaktur, farver, glas og stentøj, skotøj, musik, parfumeri, kortvarer, sport og papir) har indført en sommerlukketid fra kl. 16, om fredagen fra kl. 17 og om lørdagen fra kl. 15 til kl. 8.30 næstfølgende søgnedag, har ministeriet overfor foreningen givet udtryk for, at en sådan udvikling kan virke uheldig. Da de forhold, man har lagt vægt på i denne sammenhæng, gør sig gældende i de forskellige kommuner i større eller mindre grad, har ministeriet fundet at burde gøre kommunerne bekendt med Ministeriets standpunkt i skrivelse af 8. juni 1947 til Oslo købmandsforening. Ministeriet udtaler her bl. a.:

„For Oslo siger som bekendt bestemmelserne i lukkevedtægten, at udsalgssteder i sommertiden (23. juni til 31. august) skal holdes lukkede fra kl. 17, om fredagen fra kl. 18 og om lørdagen fra kl. 16 til den påfølgende hverdag kl. 8. Ministeriet er fuldtud opmærksom på, at gældende lovgivning ikke giver offentlige myndigheder adgang til at påbyde, at udsalgssteder skal holde åbent på bestemte tider, men finder alligevel at burde pege på, at en afkortning af åbningstiden kan have betænkelige virkninger. Det gælder i denne tid mere end nogensinde før at højne produktionen, og det er da vigtigt, at forsømmelser bliver reduceret til det mindst mulige. Ministeriet frygter for, at en lukning af butikkerne så tidligt som kl. 16, om lørdagen kl. 15, vil rejse vanskeligheder ved at få trykket forsømmelsesprocenten ned. Ministeriet skal i denne sammenhæng pege på, at arbejdstiderne for de forskellige arbejdere i direkte produktive virksomheder i Oslo i reglen ikke er slut før kl. 16.30 eller 16.15.

Ministeriet forstår godt, at en afkortning af åbningstiderne kan anses hensigtsmæssig for de handlende selv og deres funktionærer. Efter ministeriets opfattelse burde imidlertid de, som er knyttede til handelen, være forsigtige med at tage skridt, som ikke stemmer med det købende publikums interesser og heller ikke med den fælles samfundsmæssige interesse i, at produktionen ikke bliver hæmmet. Ministeriet ville derfor anse det for rigtigst, om de handlende holdt den åbningstid, som de offentlige myndigheder har godkendt gennem lukkevedtægterne.“

Efter ministeriets mening bør man ved fastsættelse af og praktisering af lukketider i landkommuner og byer, som handler med folk fra nærliggende landdistrikter, også tage hensyn til den lange arbejdsdag, som i reglen er nødvendig i jordbrug og skovbrug. Kommuner, som søger om ministeriets godkendelse af en tidligere lukketid, bør give en udførlig begrundelse for sagen.

Ministeriet beder ordførerne om i rimelig udstrækning at gøre de handlende, fortrinsvis deres organisationer bekendt med indholdet af nærværende rundskrivelse.“

Finland.

I Finland findes de gældende lukkebestemmelser i en lov af 2. august 1946. Denne fastsætter i § 1, at butikker, herunder også barber- og frisørsaloner samt forretningskontorer, må på søgnedage, forsåvidt særlig undtagelse ikke er gjort, holde åbent fra kl. 8 til kl. 18.